

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Confitendi Ratio Doctoris Martini Lvtheri Avgvstiniani Vvittenbergensis

Luther, Martin

Vvittenberg[a]e, 1520

VD16 L 4238

Vndecimo, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-33377

Seuerini vel somniū vel exemplū eo probent, vt se horas Ca-
nonicas, nec anteuertere, nec post complere sine peccato arbi-
trentur posse, etiam si iustissima causa fuissent legitimo eorum
tpe impediti, scz, seruiēdo proximi necessitatib⁹. i. meritis me-
lioribus sexcentis, q̄ fuissent eorū frigidissim⁹, & forte damna-
tissim⁹ orationes, adeo non attendūt, in seruitio proximi mā-
datum dei debere preferri mandato hominū, in lallandis ver-
bis horarum sine intellectu. Huc pertinent, qui intra Canos
nem, etiam pro summa necessitate & periculo loqui, aut puerū
vo care nefas putent, Deinde ieiuniū aliud naturę, aliud Ecclēie
facientes, si quis vel imprudēs guttas aliquot glutierit, aut me-
dicinę quid sumperit, penitus a sacramento arceat & peccatū
vlt̄ maximū hic statuunt. Miror ego, vnde nam hominib⁹ istis
auctoritas sit harum legum condendarū & peccatis a se reperitis
conscientiarum perturbandarum. Ex ijs estimentur reliqua
similia.

Laici vero, alius confiteatur se libenter gustasse dulcia, alius
audisse iucunda, olfecisse odorata, tetigisse mollia. Ad maiora
veniamus, Comedisse butyrum vel oua diebus ieiunij, vulgo
persuasum est, hereticū esse, tam atrociter seuiūt leges hominū
in Ecclesia dei, Et nos populi hac superstitione, imo nostra ty-
rannide secure fruimur, nihil curantes dei p̄cepta passim pro
ludibrio haberi, modo ad nostras pauent & palleant leges.
Adulterū nemo hereticum vocat, fornicatio leue peccatū, schis-
mata & discordię etiam auctoritate & nomine Ecclēie suscitata
& seruata & aucta, merita sunt, Sed carnes sexta feria edisse, he-
resim omnium summa est, sic nos erudimus & erudiri permits-
timus populum Christi. Sed iam me piget, redet, puder-
miseret, istius infiniti Cahos superstitionū, quas in sacramentū
istud confessionis saluberrimę inuexit, Infelix illa syncerioris
Theologię ignorantia, quę tyrannidem suam egit a tpe consti-
tutionū humanarū.

¶ Vndecimo, Consulo, quod & Iohā. Gerson aliquoties
consuluit, vt aliqñ cum scrupulo conscientię quis accedat ad
altare seu sacramentū, videlicet, non confitens, si imodestius
vel biberit, dixerit, dormierit, aut aliud quid fecerit, aut horā
vnam aliquam non orauerit. Vis scire quare id consulatur.
Audi, vt homo discat in dei misericordiā plus fidere q̄ in suā
confessionem aut diligentia. Nihil cō satis fieri potest aduersus
maledictā illā fiducia operū nostrorū.
Eiā ideo, vt si q̄ vlt̄ tētatōis vlt̄ mortis igruat necessitas, & cepe-
rit apparere occulta illa p̄cā, q̄ nūq̄ videre aut cōfiteri poruit,
B η

rum iam paratum habeat vsum cōfidendi in dei misericordiā
indignis p̄stitam, iuxta illud, paratū cor eius sperare in dño.
Alioquin, quō sperabit in tantis molibus peccatorū, tunc irru-
entū subito, qui in hac vita, dum otium erat, nec in minimo,
vel ficto peccato didicit sperare in dño? Si dicis, quid si hoc sit
contēnere sacritum dei & tentare deū?

Respondeo, non erit tentatio dei, si ad gloriam dei fiat, id est, si
ideo facias, non q̄ contēnas sacramentū dei, nec eū tentes, cū sis
paratus etiā omnia confiteri, sed vt miseram cōscientiam assuefa-
cias in deū confidere, & non ad omnē sonitū folij volantis pa-
uere. Non dubites, oia quę fiunt hoc fine, vt fiducia in deū ha-
beatur, sunt deo gratissima, Cū tota gloria eius sit hęc, si in eius
misericordiam q̄ magnanimissime cōfisi fuerimus. Nō tamē
volo, vt semper ita fiat, sed aliquñ in q̄, tātū ad erigendam fidu-
ciam in deū, ac destruendā fiduciam nostrę confessionis.

Vix em sine vitio celebrat, q̄ magis secure accedit quia cō-
fessus est, q̄ quia deus misericors est, immo tota impietas hęc est
oīno. Summa em summarū est, Beati qui cōfidunt in dño,
quando in dño audis, vt q̄ intelliges, infelicem eū qui cōfidit
in aliquid, quo d eū non est ipse dñs qualem faciunt, Artiste
illi cōfidenti, quid em fecit ars confitendi, nisi quod aboleuit
artem & vsum cōfidendi, vt multū confiteri, nihil cōfidere
disceremus?

¶ DVODECIMO.

¶ In casibus reseruatis, multi vexantur, ego, quia scio leges
hoīm, oportere ep̄icę subiectas esse, & plus ad fauorem q̄ ris-
gorem trahēdas. Eorū sequor vsum & consiliū, qui in peccatis
occultis, nullū reseruari casum censent. Ideo absoluendos esse
omnes, quorū occulta sunt peccata, vt sunt peccata carnis, seu li-
bidinis cuiuscūq̄ speciei, oppressiones infantū & similia. Nec
em p̄sumi debet, vllus pontifex voluisse in occultis peccatis,
tot laqueos & pericula animabus ponere. Verū vbi publicum
fuerit crimen seu casus reseruatus manifestus, oīno potestati de-
ferendū est, siue sit æqua siue iniqua. In quo tñ sic moderet
confessor vim clauis, ne confitentem sinat sine absolutione
abire, saltem eorū peccatorū, quę reseruata non esse scierit, Quā
ego iam dudū fluctuo, nec dū stationē disputationis proprię
composui. An possit vllus casus, q̄ ad remissionē culpę refer-
uari, aut vnq̄ reseruatus sit, p̄nam reseruari non est dubiū,
de quo esto aliorū aliquid. Sed nec in p̄nc remissione nimīū
sit scrupulosus confessor vel confitens, p̄nam intelligo, excōs-